

Sygn. akt IV KK 536/20

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 stycznia 2021 r.

sprawy **K. P.**

skazanego z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 289 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 24 lipca 2020 r., sygn. akt XXIII Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 9 grudnia 2019 r., sygn. akt VII K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego K. P. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M., Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23%, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2019 r., sygn. akt VII K (...), Sąd Rejonowy w B. uznał oskarżonego K. P. za winnego tego, że w dniu 9 czerwca 2018 r. w B. zabrał w celu krótkotrwałego użycia pojazd mechaniczny w postaci samochodu P. o nr rej.

(...) o wartości 14.000 złotych, po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, a następnie porzucił go w stanie uszkodzonym, powodując straty w wysokości 1.080 złotych na szkodę E. N.; przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 kwietnia 2010 r., sygn. akt VII K [...], za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w S. z dnia 31 lipca 2012 r., sygn. akt IX K [...]/12, na mocy którego odbywał karę pozbawienia wolności od 27 czerwca 2012 r. do 10 sierpnia 2016 r., to jest występku z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 289 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji wywiedzionych przez oskarżonego i jego obrońcę, wyrokiem z dnia 24 lipca 2020 r., sygn. akt XXIII Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wskazanego wyżej wyroku Sądu II instancji wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

„1. rażąco obrazę przepisu prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. przez nieustosunkowanie się, w sposób spełniający minimalny standard procesowy, w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego do zarzutu apelacyjnego jak i wniosku obrońcy o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego K. P. od zarzucanego mu czynu;

2. rażąco obrazę przepisu prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 2 k.p.k. przez nieustosunkowanie się, w sposób spełniający minimalny standard procesowy, w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego do zarzutu apelacyjnego jak i wniosku obrońcy o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji”.

Podnosząc powyższe, autor kasacji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie skazanego, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu II

instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w B. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Treść zarzutów kasacji oraz ich uzasadnienia przesądziła o uznaniu kasacji obrońcy skazanego K. P. za oczywiście bezzasadną. To z kolei uzasadniało rozpoznanie jej na posiedzeniu wyznaczonym w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Czyniąc na wstępie kilka uwag natury ogólnej warto przypomnieć, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko prawomocnemu orzeczeniu wydanemu przez Sąd odwoławczy na skutek rozpoznania przez ten sąd zwykłego środka odwoławczego. Zgodnie z dyspozycją art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie może być natomiast wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

O oczywistej bezzasadności kasacji mówi się natomiast wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka, z jedynie pobieżnej, a nie wnikliwej oceny podniesionych w niej zarzutów w jasny sposób wynika, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. I taka sytuacja zaistniała właśnie na gruncie przedmiotowej sprawy.

Bezpodstawnie bowiem autor kasacji zarzucił Sądowi odwoławczemu dokonanie wadliwej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutów apelacji sygnalizujących naruszenie przez Sąd I instancji art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. art. 7 k.p.k. i art. 2 k.p.k. Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd ad quem nie tylko tego zarzutu nie pominął, ale właściwie, zgodnie z wymogami przewidzianymi dla rzetelnej kontroli odwoławczej, do niego się ustosunkował, a motywy rozstrzygnięcia przedstawił na str. 4 i 5 uzasadnienia. Sąd Okręgowy zdyskredytował trafność zarzutu apelacji co do obrazu art. 410 k.p.k., wskazując, że podstawę orzeczenia Sądu I instancji stanowił całokształt materiału dowodowego przeprowadzonego na rozprawie głównej. Nie zgodził się również z forsowaną

przez apelującego tezą, jakoby ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd meriti, przeprowadzona została z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy w K. podzielił stanowisko Sądu I instancji odnośnie uznania za wiarygodny, istotny dla dokonania ustaleń faktycznych, materiał dowodowy zeznań świadków: D. S., I. Z., P. Z., M. D. i E. N.. Sąd II instancji, weryfikując trafność oceny depozycji procesowych świadka D. S., miał na względzie treść opinii psychologicznej jej dotyczącej, dostrzegł rozbieżności w relacjach tego świadka złożonych na poszczególnych etapach postępowania. Wskazał, że wiarygodność świadka w pewnym zakresie wspiera również treść zeznań matki oskarżonego – E. P.. Sąd II instancji odniósł się również do oświadczenia oskarżonego dotyczącego nieprzyznania się do winy, jak również zaaprobował ocenę Sądu I instancji w zakresie uznania za niewiarygodne depozycji procesowych świadków E. P., A. F. i E. K.. Ostatecznie Sąd Okręgowy w K. uznał ocenę dowodów zaprezentowaną przez Sąd Rejonowy w B. za obiektywną, bezstronną, mającą oparcie w kryteriach logicznego rozumowania, dokonaną z zachowaniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Nie można również uznać za słuszne wywodów autora kasacji sugerujących, jakoby Sąd ad quem nierzetelnie rozpoznał zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. Co prawda uzasadnienie Sądu odwoławczego dotyczące tej kwestii jest bardzo krótkie, bo jednozdaniowe, tym niemniej jednoznaczne. Sąd II instancji - na stronie 5 uzasadnienia - wypowiedział się, że w sprawie nie zaistniały nie dające się usunąć wątpliwości, które wymagałyby skorzystania przez Sąd meriti z instytucji z art. 5 § 2 k.p.k.

Zaprezentowana wyżej argumentacja pozwala w efekcie na uznanie zarzutów kasacji za oczywiście nietrafne. Sąd Okręgowy w K. dokonał wnikliwej i prawidłowej kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu I instancji. Próżno doszukać się w niej sygnalizowanych przez skarżącego uchybień, powodujących konieczność jej ponowienia. Sąd ad quem odniósł się rzeczowo do wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i uzasadnił je w sposób wystarczający, spełniający wymogi z art. 457 § 3 k.p.k. Trudno oprzeć się wrażeniu, że autor kasacji, pod pozorem prawidłowo skonstruowanych, a tym samym prawnie dopuszczalnych zarzutów kasacyjnych, zmierza w istocie do zakwestionowania dokonanych przez Sąd

Rejonowy i zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych, co nie jest dopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego. Skarżący nie sprecyzował rzeczywistych uchybień Sądu odwoławczego w zakresie kontroli odwoławczej, wskazując jedynie ogólnikowo i lapidarnie, że Sąd II instancji nie ustosunkował się do zarzutów apelacji „w sposób spełniający minimalny standard procesowy”. W istocie autor kasacji wyraził zatem swoje niezadowolenie, że Sąd II instancji nie podzielił oceny dowodów forsowanych przez obrońcę.

Z tych wszystkich powodów kasacja obrońcy skazanego okazała się oczywiście bezzasadna i podlegała oddaleniu.

Sytuacja materialna K. P. przemawiała za zwolnieniem go, na podstawie art. 624 k.p.k., od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. Podstawę zasądzenia wynagrodzenia dla obrońcy skazanego - adw. M. M. - za sporządzenie i wniesienie kasacji stanowiły przepisy § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z Dz.U.2019.18 j.t.).

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.